

Kısa aralar bazı çocuklar için etkili olabilir ve onlara ben-kontrolünü öğretebilir, ama bu her zaman gerçekleşmeyecektir. Bazı çocuklar yaramazlık yapar ve kontrolden çıkarlar, izole edilmek yerine yetişkin desteğine ve güvencesine gereksinimleri vardır. Biz belli bir disiplin tekniği kullanmadan önce her zaman çocuğu değerlendirme gereksinimi duyarız. “Time Ins” (1997) başlığı ile yenilerde çıkan bir kitapta Dr. Otto Weininger, yaramazlık yapan çocuklardan en azından bazılarının “kısa ara” yerine “kısa birliktelik”e gereksinimi olduğunu ileri sürmüştür. Uygun davranmayan bazı küçük çocuklarla birlikte oturup onların duyguları üzerinde hakimiyet sağlamalarına yardımcı olduğumuz zaman onlara daha çok yardım etmiş oluruz.

Dr. Weininger’in ebeveynlere önerdiği şey, öfkeli, mutsuz, inatçı ya da üzgün çocuklarla kendi duygularını kontrol etmeyi paylaşarak yardımcı olmaktır. Eğer ebeveyn çocuğun davranışına üzülüyorsa, eğer ebeveyn çocuk ile oturuyor ve çocuğun duygularını sözcüklerle ifade ediyorsa çocuk hem teselli edilir ve hem de bir tür kontrol duygusu verilir. Bu tür “kısa birliktelik”lerde çocuklar ebeveynlerinin duygularından ürmediklerini ve duyguları ile başedebildiklerini öğrenirler. Bu, çocuğa çocuğun da bu duygular üzerinde hakimiyet kurabileceği gibi harika bir güvence verir.

Kısaca, herhangi belli bir ebeveynlik tekniğinin kullanımı bireyselleştirilmelidir. “Kısa ara”lar genellikle uslu ama söz gelimi fazla-uyarım nedeni ile kontrolünü kaybeden çocuklarda işe yarayabilir. Bunun tam karşısı, duygusal sorunu olan çocuklar destekleyici yetişkinlerle “kısa birliktelik”lerden daha fazla yararlanabilir. Pek çok açıdan “kısa aralar” çocukluk yetkinliği ve ben yansıtıcı kapasitesi ile postmodern yaratıma bağlıdır. Bunun yanısıra “kısa birliktelik”ler çocukların masumiyetini ve duygusal kontrolde model olarak yetişkine gereksinimi yansıttığı için bu anlamda moderndir.

Pratikte, söz konusu çocuğa uygun olduğu sürece hem “kısa ara” ve hem de “kısa birliktelik” yararlı stratejiler olabilir.

Nitelikli Zaman Gizemi

Postmodern ebeveynlerde zaman baskısı oldukça fazladır. Jeremy Rifkin bu durumu “zaman kıtlığı” olarak adlandırır ve Arlie Hochschild “zaman rapıtı”ndan söz eder. Bunun anlamı, bugünün ebeveynlerinin –iki ebeveyni çalışan aileler, tek ebeveynli aileler, sürekli değişen teknolojik değişimler ve global ekonomi sayesinde- çocuklar için, modern çağdaki ve çekirdek ailenin hükümranlılığı dönemindekinden daha az zamanları olduğu gerçeğine indirgenir. Ebeveynlik kavramının bu yeni zaman kısıtlamasını içinde barındırarak yeniden tanımlanması sürpriz değildir.

Bu postmodern ebeveynlik tanımı çocuklarla birlikte geçen zamanın miktarını değil ama *nitelikli* zamanı dikkate alır. Ancak nitelikli zaman ile kesin olarak neyin kastedildiği hiçbir zaman açık olmamıştır. Çocuğunuzla birlikte ev işi